

ข้อเท็จจริงของไซออนิสต์

แปลจากหนังสือ Zionism Facts and Myths book >>> <http://answerup.wordpress.com>

+++++

ไซออนิสต์ (Zionism): รากเหง้าของความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์ >> หน้า 1

แผนการของไซออนิสต์ >> หน้า 1

เป้าหมายดินแดนของไซออนิสต์เพื่อก่อตั้งรัฐยิว >> หน้า 2

การสนับสนุนของตะวันตกต่อแผนการของไซออนิสต์ >> หน้า 3

เรื่องโกหก: แผ่นดินที่ไม่มีประชาชนสำหรับประชาชนที่ไม่มีแผ่นดิน >> หน้า 5

เรื่องโกหก: ไซออนิสต์ยอมรับแผนแบ่งเขตของ UN >> หน้า 6

เสนาสร้างยอมรับแผนแบ่งเขตของ UN เพื่อยึดครองพื้นที่ของปาเลสไตน์ให้มากที่สุด >> หน้า 6

เรื่องโกหก: เจริญกองทัพอาหรับพร้อมอาวุธครบครันพยายามทำลายกองทัพอันอ่อนแอของรัฐยิวที่เพิ่งถูกตั้งขึ้นใหม่ >> หน้า 7

อัลนัคบา (Al Nakba) : ความหายนะ >> หน้า 9

ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ปาเลสไตน์: ต้นกำเนิดปัญหาผู้ลี้ภัย >> หน้า 9

เรื่องโกหก: ยิวซื้อแผ่นดินจากอาหรับ >> หน้า 10

การโยกแผ่นดินปาเลสไตน์อย่างต่อเนื่อง >> หน้า 10

เรื่องโกหก: ประชาธิปไตยประเทศเดียวในวันออกกลาง >> หน้า 11

นโยบายแบ่งแยกของอิสราเอล อะไรคือความหมายของคำว่า “รัฐยิว” >> หน้า 12

+++++

ข้อเท็จ-จริงของไซออนิสต์

ไซออนิสต์ (Zionism): รากเง้าของความขัดแย้งระหว่างอิสราเอลและปาเลสไตน์

ไซออนิสต์แสดงความเด่นชัดในทางการเมืองโดยทำให้ทุกคนเชื่อว่า การก่อตั้งไซออนิสต์ในปาเลสไตน์เป็นความคิดที่ดี ผู้มีอำนาจสูงสุดของรัฐยิวพยายามให้การรับรองทั้งในทางกฎหมายและในทางปฏิบัติว่า ประชากรหลักๆของเชื้อชาติยิวอาศัยอยู่ในดินแดนที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเธอ

พรรคการเมืองไซออนิสต์เสนอทางออกทางเดียวของปัญหาการต่อต้านยิว คือ การแบ่งแยกชาวยิวออกจากสังคมที่ไม่ใช่ยิว การเปลี่ยนประเทศอาหรับของชาวปาเลสไตน์ไปเป็นดินแดนของชาวยิวอิสราเอล

ไซออนิสต์(หมายถึงอิสราเอล) มักถูกอ้างถึงว่าเป็น “การเคลื่อนไหวปลดปล่อยชาติยิว” การเคลื่อนไหวปลดปล่อยชาติเป็นสิ่งที่ดีที่สุด ถ้าเป็นความพยายามของชนพื้นเมืองดั้งเดิมในการต่อสู้ เพื่อเคลื่อนย้ายอำนาจการยึดครองออกไปและนำสิทธิเสรีภาพกลับคืนมา ในทางกลับกัน ไซออนิสต์เป็นโครงการล่าอาณานิคมที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของการขับไล่ประชาชนชาวปาเลสไตน์และการแย่งชิงทรัพย์สิน/ที่ดินของชาวปาเลสไตน์

การขับไล่คนพื้นเมืองดั้งเดิมถือเป็นการทำอาชญากรรมต่อมนุษยชาติตามกฎหมายนานาชาติ

กองทุนประจำชาติยิว (The Jewish National Fund, JNF) เป็นองค์กรหนึ่งที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในการล่าอาณานิคมของไซออนิสต์ JNFถูกก่อตั้งเพื่อให้ได้มาซึ่งดินแดนเพื่อก่อตั้งอาณานิคมชาวยิวในปาเลสไตน์ ตามบันทึกเอกสารของสมาคม วัตถุประสงค์แรกคือ “การซื้อหรือเช่าหรือแลกเปลี่ยนหรือวิธีการอื่นๆที่จะได้มาซึ่งดินแดน ป่าไม้ และสิทธิในความเป็นเจ้าของและสิทธิอื่นๆเพื่อวัตถุประสงค์ของการเข้ามาอาศัยอยู่ของชาวยิวในดินแดนนั้น”

กองทุนประจำชาติยิว (JNF) ได้รับจัดอำนาจกว้างในการพิพนาที่ดิน แต่ไม่ใช้การพิพนาเพื่อขาย กองทุนสามารถให้เช่าที่ดินที่ได้มาแก่ชาวยิวคนใดคนหนึ่งหรือบริษัทใดๆที่อยู่ภายใต้การควบคุมของยิว ผู้เช่าหรือผู้เช่าของยิวเช่า, ทายาท, ลูกจ้างหรือใครก็ตามที่สัญญาเช่าถูกโอนหรือนำไปจำหน่ายจะต้องเป็นยิวเท่านั้น ชาวอาหรับและคนที่ไม่ใช่ยิวถูกห้ามจากการอาศัยหรือทำงานในแผ่นดินของJNF โดยกองทุนประจำชาติยิว(JNF) ถือครองที่ดินเพื่อเป็นตัวแทนของ “กรรมสิทธิ์ของประชาชนชาวยิว”

+++++

แผนการของไซออนิสต์

วัตถุประสงค์ของไซออนิสต์ไม่มีทางที่จะเป็นเพียงการยึดอาณานิคมปาเลสไตน์ สิ่งที่ทำเนกความต่างระหว่างไซออนิสต์กับการล่าอาณานิคมอื่นๆคือ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนที่ตั้งรกรากกับประชาชน

การเคลื่อนไหวของไซออนิสต์เป็นการหาความสำเร็จของชาวยิวส่วนใหญ่และสร้างรัฐยิวบนดินแดนที่เป็นไปได้ วิธีการประกอบไปด้วย การโปรโมทให้ชาวยิวอพยพเข้ามาและได้รับที่ดินซึ่งจะกลายเป็นทรัพย์สินที่ไม่สามารถโอนให้ผู้อื่นได้นอกจากจะเป็น “ประชาชนยิว” ด้วยกัน สิ่งนี้เป็นการป้องกันชนพื้นเมืองชาวอาหรับจากการไปตั้งเป้าหมายของชาติและก่อตั้งรัฐปาเลสไตน์ และย้ายชาวปาเลสไตน์จากดินแดนของชาวปาเลสไตน์ และไล่ออกจากงานเมื่อประพุกขัดแย้งกับผลประโยชน์ของไซออนิสต์

ปฏิญญาวัตถุประสงค์ของการเคลื่อนไหวของไซออนิสต์ ไม่ใช่แค่เพียงการเอาเปรียบประชาชนชาวปาเลสไตน์แต่เป็นการทำให้แตกกระจายและขับไล่ออกไป โดยมีเจตนาที่จะแทนที่คนพื้นเมืองด้วยสังคมที่ถูกตั้งขึ้นใหม่ กำจัดชาวนา ช่างฝีมือ และผู้อยู่อาศัยในเมืองของปาเลสไตน์ให้หมดสิ้น และแทนที่ด้วยแรงงานใหม่ซึ่งเป็นองค์ประกอบของประชากรผู้มาตั้งรกรากชาวยิว

ในปี 1895 นายธีโอดอร์ เฮอร์ซล (Theodore Herzl) ผู้ก่อตั้งไซออนิสต์เขียนไว้ในไดอารี่ของเขาว่า “เราต้องยึดทรัพย์สินส่วนตัวในรัฐที่ถูกรวมให้กับเราอย่างค่อยเป็นค่อยไป เราต้องพยายามนำประชากรทั้งหมดนี้ทั้งหมดตัวเข้ามาเขตแดนไป โดยจัดหาการจ้างงานเพื่อที่มันจะเดินทางไปยังประเทศอื่นๆ ขณะที่มีการปฏิเสธการจ้างงานในประเทศของเรา กระบวนการของการยึดครองและการเคลื่อนย้ายคนจนต้องทำให้สำเร็จโดยสิ้นเชิงและทำอย่างรอบคอบ”

การยึดทรัพย์สินและการขับไล่ชาวปาเลสไตน์เป็นผลลัพธ์จากนโยบายของไซออนิสต์ ไซออนิสต์มุ่งเป้าไปที่สองความต้องการคือ บรรลุเป้าหมายว่าจะมีชาวยิวเป็นส่วนใหญ่ในปาเลสไตน์และได้รับการสถาปนาเป็นมลรัฐ การไม่คำนึงถึงสิทธิทางการเมืองและสิทธิของประชาชนชาวปาเลสไตน์และประชากรพื้นเมืองเป็นองค์ประกอบสำคัญของนโยบายไซออนิสต์

+++++

เป้าหมายดินแดนของไซออนิสต์เพื่อก่อตั้งรัฐยิว

ไซออนิสต์ให้การสนับสนุนการก่อตั้ง "รัฐยิว" ไม่ใช่แค่ในปาเลสไตน์ แต่รวมถึงในจอร์แดน ทางใต้ของเลบานอน และ พื้นที่บริเวณที่ราบสูงโกลัน(Golan Height) ซึ่งอยู่ระหว่างทางใต้ของเลบานอนและทางใต้ของซีเรีย

ในปี 1918 แบนกูเรียน(ผู้สถาปนารัฐอิสราเอล และนายกรัฐมนตรีคนแรกของอิสราเอล) บรรยายถึงอาณาเขตของรัฐในอนาคตว่า "ทางเหนือ มีแม่น้ำลิตานี(ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของประเทศเลบานอน) ทางตะวันออกเจียงเหนือ บริเวณทะเลทรายเอาญา (Owja: العوجا) จนถึง 20 ไมล์ทางใต้ของดามัสกัส ขอบทางใต้เข้าไปในชีนาเป็นอย่างต่ำ จนถึงทะเลทรายอัลอะริช(al-Arish: العريش) ทางตะวันออก ไปถึงทะเลทรายซีเรีย รวมถึงบริเวณทรานจอร์แดน"



Map showing proposal for borders of "Greater Israel" presented by Zionist leaders at 1919 Paris Peace Conference.



+++++

การสนับสนุนของตะวันตกต่อแผนการของไซออนิสต์

ผู้นำไซออนิสต์ตระหนักว่าพวกเขาจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากภายนอก เพื่อที่จะด้วงกฎหมายรองรับการกระทำของพวกเขาในเวทีนานาชาติ แล้วจึงให้การกระทำของพวกเขาเป็นสิ่งที่ถูกกฎหมาย เป็นการป้องกันตนเองทางทหาร ประเทศอังกฤษเข้ามามีบทบาทในช่วงปี 1920และ1930 ต่อมาสหรัฐอเมริกาเข้ามาในช่วงกลางทศวรรษที่ 1940

นายธีโอดอร์ เฮิร์ซล (Theodor Herzl) เขียนเกี่ยวกับชุมชนยิวว่า “เป็นส่วนหนึ่งของกำแพงป้องกันสำหรับยุโรปในเอเชีย เป็นด้านหน้าที่ความศิวิไลซ์ปะทะกับความป่าเถื่อน”

เลขาธิการการต่างประเทศของอังกฤษ นาย Arthur James Balfour เขียนถึงผู้นำชาวยิว นาย Lord Rothschild เพื่อให้ความมั่นใจว่ารัฐบาลของอังกฤษจะสนับสนุนความคิดในการจัดหาถิ่นฐานบ้านเกิดให้กับชาวยิว โดยอังกฤษหวังว่า ด้วยวิธีการนี้จะได้รับการสนับสนุนจากยิวให้มีชัยชนะในสงครามโลกครั้งที่ 1

สำนักงานการต่างประเทศ วันที่ 2 พฤษภาคม 1917

ลอร์ดโรทซ์ลที่รัก:

ฉันมีความยินดีที่เป็นตัวแทนของรัฐบาลสูงสุดในการที่จะแจ้งให้ทราบ ว่า คำแถลงการณ์แสดงความคิดเห็นต่อความมุ่งปรารถนาของชาวยิวไซออนิสต์ได้รับการยอมรับและอนุมัติโดยคณะรัฐมนตรี:

มีความเห็นชอบสนับสนุนการสร้างชาติของประชาชนชาวยิวในปาเลสไตน์ และจะใช้ความพยายามที่ดีที่สุดในการอำนวยความสะดวกต่อวัตถุประสงค์นี้ เป็นที่เข้าใจโดยชัดเจนว่า ไม่มีสิ่งใดจะเป็นผลเสียต่อสิทธิพลเมืองและศาสนาของสังคมนักที่ไม่ใช่ยิวในปาเลสไตน์ หรือสิทธิและสถานภาพทางการเมืองของชาวยิวในประเทศอื่นๆ

ฉันจะสำนึกในบุญคุณ ถ้าคุณจะนำแถลงการณ์นี้ไปบอกให้รับทราบกันในสหภาพไซออนิสต์
อาเทอร์ เจมส์ บัลฟอว์

“แถลงการณ์บิลฟอร์ด” กลายเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของการสนับสนุนจากนานาชาติเพื่อสถาปนาอิสราเอล



The Balfour Declaration

His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people... (1917)



Introduction

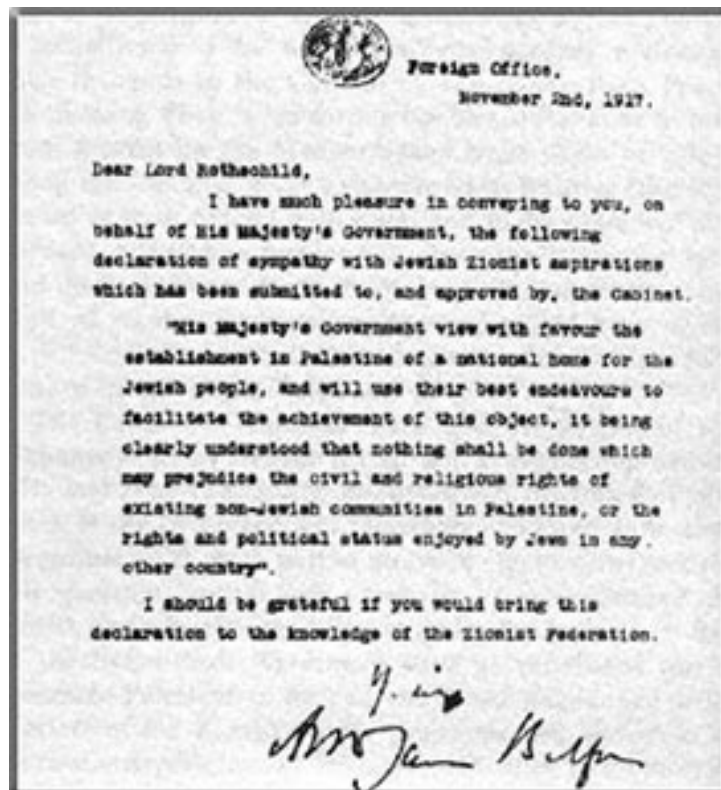
The drawing of a Jewish homeland for the first time... (text continues)

Lord Balfour... (text continues)

His Majesty's Government view with favour the establishment in Palestine of a national home for the Jewish people... (text continues)

The Balfour Declaration was made in the name of one of the most... (text continues)

Sir Arthur Balfour



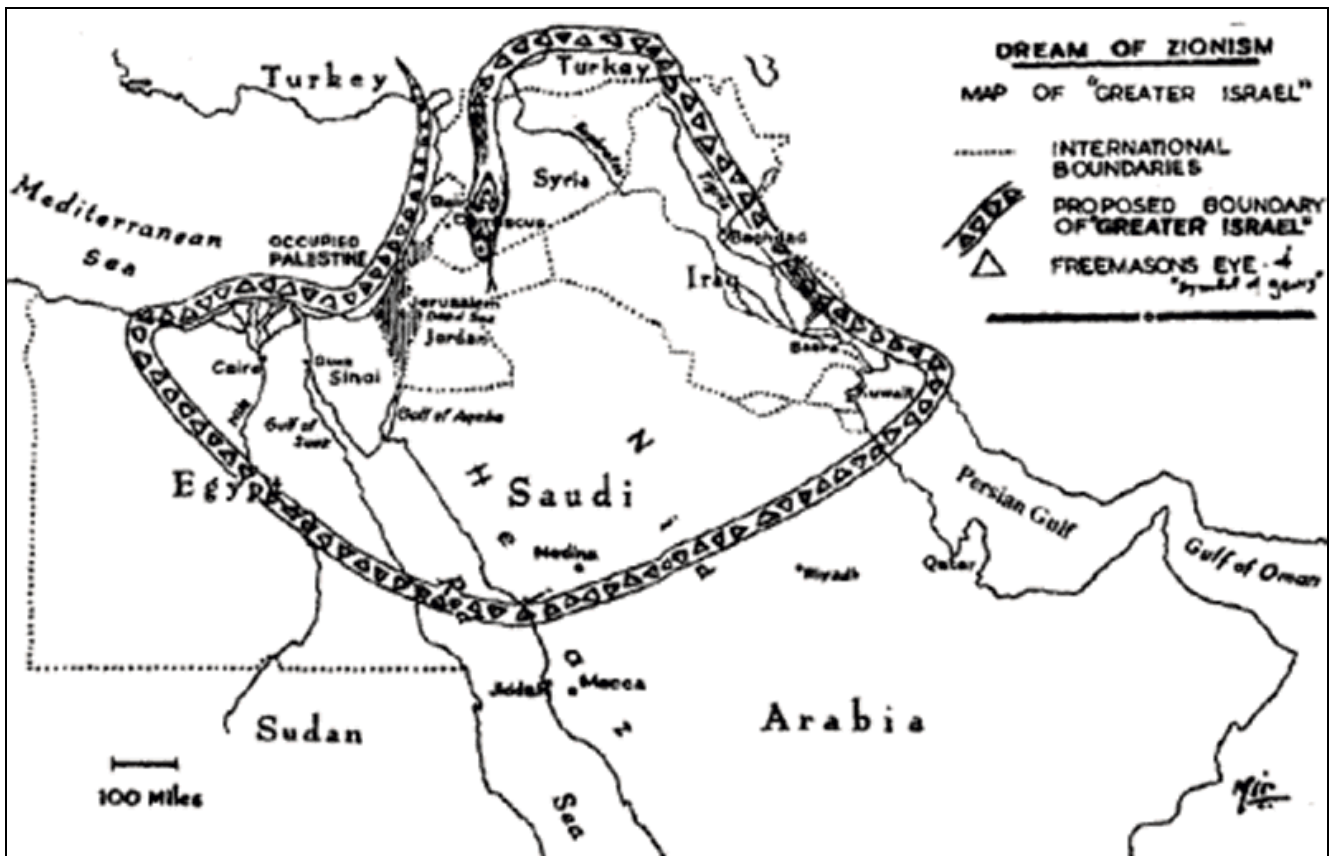
The original letter (ภาพจาก HarunYahya.com)

+++++

เรื่องโกหก: แผ่นดินที่ไม่มีประชาชนสำหรับประชาชนที่ไม่มีแผ่นดิน

นาย Ahad Ha'Am ผู้นำชาวยิวในตะวันออกของสหภาพยุโรป เขียนไว้เมื่อไปเยือนปาเลสไตน์เป็นเวลา 3 เดือนในปี 1891 เขาเขียนไว้ว่าเป็นที่คุ้นเคยในวงกว้าง ในความเชื่อที่ว่า เกือบทั้งหมดของแผนที่อิทธิพล อิสราเอล (Eretz Yisrael) อ่างกว้าง เกี่ยวข้อง เป็นทะเลทรายที่ไม่ถูกรวบรวมเมล็ดพืชลงไว้ แต่ในความจริง ไม่ได้เป็นเช่นนั้น ทุกที่ในประเทศนั้นยากที่จะพบทุ่งที่ไม่ถูกรวบรวม"

นาย Moshe Dayan ปรมาจารย์ที่ สถาบันเทคโนโลยีอิสราเอล เมือง Haifa (อ้างอิงจาก Ha'aretz วันที่ 4 เมษายน 1969) ว่า "หมู่บ้านของชาวยิวนั้นถูกสร้างในสถานที่ที่เป็นหมู่บ้านของชาวอาหรับ คุณไม่เคยรู้จักชื่อของหมู่บ้านอาหรับเหล่านี้ เพราะหนังสือภูมิศาสตร์ไม่มีอยู่แล้ว และไม่เพียงแต่หนังสือที่ไม่มีอยู่ หมู่บ้านอาหรับนั้นก็ด้วย โดย Nahal เกิดขึ้นในสถานที่ของ Mahlul; Kibbutz Gvat ในสถานที่ของ Jibta; Kibbutz Sarid ในสถานที่ของ Huneifis; และ Kefar Yehushu'a ในสถานที่ของ Tal al-Shuman ไม่ใช่(ที่กล่าวกันว่าอิสราเอลเป็น)สถานที่เดียวที่ถูกสร้างขึ้นในประเทศนี้ ซึ่งไม่มีประชากรชาวอาหรับอยู่มาก่อน"



"The Protocols of the Elders of Zion" published by the Iranian government
<http://memri.org/bin/articles.cgi?Page=subjects&Area=antisemitism&ID=SP9800>



http://feralnews.com/inpages/israel/greater_israel_map.gif

เรื่องโกหก: โซอนิสต์ยอมรับแผนแบ่งเขตของ UN

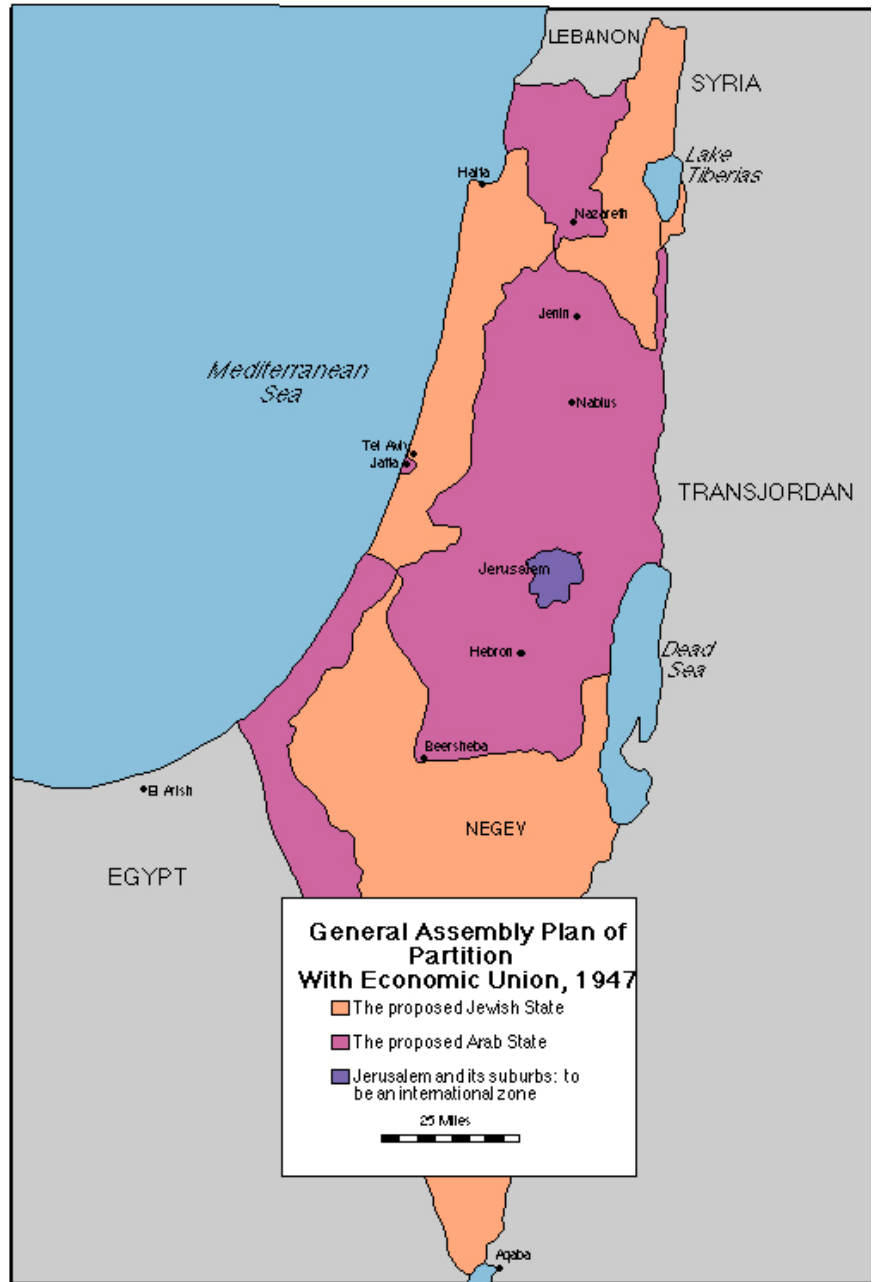
เลวิด เบนกูเรียน ปราศัยต่อคณะผู้บริหารโซอนิสต์ในปี 1937 และ 1938 ว่า “การยอมรับการแบ่งเขตไม่ใช่การยอมรับของเราในการละทิ้งพื้นที่ที่รานส์จอร์แดน เราจะไม่ยอมรับรัฐในขอบเขตที่ถูกกำหนดในวันนี้ แต่เป็นขอบเขตที่โซอนิสต์ปรารถนา ซึ่งเกี่ยวข้องกับประชาชนชาวยิวและไม่มีปัจจัยภายนอกที่จะสามารถจำกัดมันได้”

“(จีน)พอใจกับอัตราส่วนของประเทศ แต่ต้องอยู่บนพื้นฐานว่า หลังจากที่เราได้สร้างกองกำลังที่เข้มแข็ง ต่อมาคือการสร้างรัฐ เราจะล้มเลิกการแบ่งเขตประเทศและเราจะขยายให้แผ่นดินทั้งหมดเป็นของอิสราเอล”

Menachim Begin, ในวันหลังจาก การลงคะแนนเสียงการแบ่งเขตของ UN

“การแบ่งเขตประเทศบ้านเกิดนั้นผิดกฎหมาย มันไม่เคยได้รับการยอมรับ การเซ็นสัญญาของสถาบันและบุคคลในข้อตกลงการแบ่งเขตเป็นโมฆะ มันจะไม่ผูกมัดประชาชนของอิสราเอล Eretz Israel จะต้องถูกฟื้นฟูไปเป็นของประชาชนชาวยิวอิสราเอล ทั้งหมดของมัน และตลอดไป”

เป็นที่ทราบกันว่าแผนแบ่งเขตของ UN มีพิรุณในเรื่องศีลธรรม จากคำถามที่ว่า UN มีสิทธิ์อะไรที่จะแบ่งประเทศให้เล็กลงมากกว่าครั้งหนึ่ง และทำให้มีผู้อพยพจำนวนมากมาย



+++++

เสาสร้างยอมรับแผนแบ่งเขตของ UN เพื่อยึดครองพื้นที่ของปาเลสไตน์ให้มากที่สุด

โซอนิสต์ไม่ยอมรับแผนแบ่งเขตของ UN เรื่องนี้มีอยู่ว่า “ยิวจะประกาศอิสราเอล และจากนั้นพวกเขา(ชาวปาเลสไตน์)จะถูกโจมตี” ความจริงจากเดือนพฤษภาคม 1947 ถึง พฤษภาคม 1948 โซอนิสต์ได้โจมตีและรุกรานอาหรับ ที่สำคัญกว่านั้นโซอนิสต์ได้แบ่งเขตและผลักดันให้คนที่ไม่ใช่ยิว 300,000 คนละทิ้งที่ดินของตนเอง และขยายขนาดดินแดนไกลออกไปจากขอบเขตของรัฐยิวที่กำหนดในแผนแบ่งเขต

- มกราคม 1947 ถึง มีนาคม 1948: ชาวปาเลสไตน์ประมาณ 30,000 คน ถูกบังคับให้ละทิ้งประเทศ
- มีนาคม 1948 ถึง พฤษภาคม 1948: ชาวปาเลสไตน์มากกว่า 300,000 คน ถูกฆาตกรรมหมู่ที่หลายเมือง ประกอบไปด้วย Deir Yasin, กวางตะวันตกของเยรูซาเลม, Tiberias, Haifa, Jafa, และที่ Beishan ก็ด้วย

- พฤษภาคม 1948 ถึง ธันวาคม 1948: กองกำลังติดอาวุธของอิสราเอลเนรเทศชาวปาเลสไตน์ประมาณ 100,000 คนออกจาก Lod และ Ramlah ไปยังจอร์แดน

การมุ่งร้ายของอิสราเอลดำเนินไปอย่างต่อเนื่อง ยิ่งไปกว่านั้นหลังจากสงครามปี 1948 ชาวปาเลสไตน์มากกว่า 200,000 คนถูกบังคับให้ย้ายไปยังจอร์แดน



สัญลักษณ์ของกลุ่ม Irgun

ในวันที่ 29 ธันวาคม 1947 Irgun(เอกัน)* บ้างระเบิดใส่รถบัสชาวปาเลสไตน์ในเมืองเยรูซาเลม มีชาวปาเลสไตน์เสียชีวิต 17 คน การก่อการร้ายคล้ายๆแบบนี้เกิดขึ้นในเดือนต่อมา

* Irgun(เอกัน)คือ กลุ่มไซออนิสต์ที่พร้อมรบ ซึ่งปฏิบัติการในปาเลสไตน์ในช่วงปี 1931 ถึง 1948

+++++

เรื่องโกหก: เြ็ดกองทัพอาหรับพร้อมอาวุธครบครันพยายามทำลายกองทัพอันอ่อนแอของรัฐยิวที่เพิ่งถูกตั้งขึ้นใหม่

กองทัพอาหรับมีความตั้งใจที่ดีเกี่ยวกับที่จะหยุดการบุกรุกของไซออนิสต์ในปาเลสไตน์

ตามข้อตกลงที่ทำขึ้นระหว่างกษัตริย์อับดุลลอฮ์กับตัวแทนชาวยิวในการแบ่งเขตปาเลสไตน์ ชาวอาหรับจำนวนมากไม่ย้ายออกจากพื้นที่ซึ่งได้เปลี่ยนเป็นเขตเวสแบงก์

พื้นที่ Lydda, Ramla, and the Triangle Areas ถูกส่งมอบโดยไม่มีเงื่อนไข กองทัพของทรานส์จอร์แดนถอนทหารออกตามคำสั่งของกษัตริย์อับดุลลอฮ์ และเมื่อกองทัพอิสราเอลโจมตีกองทัพของอียิปต์และซีเรียในกลางเดือนตุลาคม 1948 กองทัพของอิรักและจอร์แดนถูกห้ามไม่ให้เข้ามามีส่วน

กองทัพของอียิปต์และอิรักมีการสนับสนุนและติดต่อสื่อสารกัน กองทัพของชาอุดีอาระเบียและซูดานให้ทหารจำนวนพันคนไปช่วยในช่วงกลางของสงคราม กองทัพเลบานอนอยู่ใน Upper Galilee ซึ่งเป็นสถานที่ที่อนุญาตให้อาหรับเข้าไปอยู่ได้ตามแผนแบ่งเขต

กองกำลังยิวเริ่มต้นปฏิบัติการทางการทหารในปาเลสไตน์ก่อนที่การควบคุมปาเลสไตน์ของอังกฤษจะสิ้นสุดลง(ปาเลสไตน์เคยอยู่ในอำนาจของอังกฤษ)

ในเวลาที่รัฐอาหรับเข้ามาแทรก (หลังการออกไปจากปาเลสไตน์ของกองกำลังอังกฤษในวันที่ 15 พฤษภาคม 1948) กองกำลังยิวเข้ายึดครองไม่เพียงพื้นที่ที่แบ่งไปเป็นรัฐยิว แต่กินพื้นที่เกือบทั้งหมดของรัฐอาหรับ

ในเดือน กรกฎาคม 1948 กองกำลังอาหรับรวมกันประมาณ 40,000 คน ต่อ กองกำลังยิว 63,000 คน

ในฤดูใบไม้ผลิปี 1949 กองกำลังอาหรับจำนวน 55,000 คน ต่อ กองกำลังชาวยิว 115,000 คนที่ถูกฝึกอย่างสมบูรณ์

เนื่องจากการสั่งห้ามกองกำลังนาซีเข้าไปยุ่งเกี่ยว กองทหารอาหรับจึงขาดแคลนอาวุธ หลังจาก 25 กุมภาพันธ์ 1948 ทหารอาหรับได้รับปืน 20 มม.ที่เคยถูกใช้แล้ว บางส่วนของอาวุธเคยใช้โดยกองบินใหญ่ของอริคซึ่งนานมากกว่า 30 ปีมาแล้ว ซีเรียไม่มีอุตสาหกรรมสำหรับปืน 155 มม. ขณะที่คลังอาวุธของยิวเติบโตตลอดเวลา โดยเฉพาะหลังจากการขนส่งอาวุธพิชิตกฎหมายจาก เซกโกสโลวาเกียในเดือนพฤษภาคม 1948

เบน กูเรียน เขียนไว้ในเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 1948 ว่า "ให้เราระหนักถึงความจริงว่า: เราชนะไม่ใช่เพราะว่าเราปฏิบัติภารกิจได้อย่างน่าประหลาด แต่เป็นเพราะว่ากองกำลังอาหรับที่ผู้พิฆาต"



+++++

อัลนัคบา (Al Nakba) : ความหายนะ

“ในตอนจบของสงครามปี 1948 หมู่บ้านทั้งหมด 1,000 หมู่บ้าน ไม่เพียงแต่ถูกลดจำนวนประชากรแต่ยังถูกทำลายด้วย บ้านของพวกเขาเป็นดั่งภาพ-ถูกคุกคาม ขณะที่ในหลายๆแห่งยากที่จะเข้าไป ในวันนี้ นักเดินทางที่ช่วงสียงจะตาสามารถเห็นร่องรอยของการมีอยู่ของพวกเขา ตามถนนและทางหลวงของอิสราเอล ซึ่งเป็นร่องรอยที่หลบหนีจากคนเดินผ่านไปมาอย่างไม่สนใจ(คนที่เดินผ่านไปอย่างไม่สนใจจะไม่สียงจะตาเห็น) ประกอบไปด้วย พื้นที่ที่เคยมีการต่อสู้, ผ่านเนินเขาเล็กๆบ่อยๆ, ดันมะกอกและต้นพลัมไม้ อื่นๆ ขาดการดูแลเอาใจใส่, แนวต้นแคคตัสและต้นไม้อื่นๆขึ้นรก ตอนนี้อยู่ต่อจากนี้บ้านที่พังทลายทิ้งซากไว้ ปล่อยปลระหละเลยมีสยิด/ไบสท์ กำแพงพังทลายตลอดทางของหมู่บ้าน แต่หลักใหญ่ของเหตุการณ์คือ ซากศพที่กระจัดกระจายบนกับหินและเศษอิฐเศษปูน ตลอดภูมิประเทศที่ถูกลืม” จาก “ทั้งหมดกลายเป็นซากศพ” ของวาฮิด คอสิดี นักเขียนชาวปาเลสไตน์



ภาพบ้านเรือนชาวปาเลสไตน์ทางตะวันออกของเยรูซาเล็มที่ถูกทำลาย



ภาพผู้อพยพชาวปาเลสไตน์ที่ถูกกั้นจากบ้านของเขา

+++++

มาล่าวาพ่าพันธิปาเลสไตน์: ต้นกำเนิดปัญหาผู้ลี้ภัย

ระหว่างการสร้างรัฐไซออนิสต์ในปี 1948 ชาวปาเลสไตน์ประมาณ 750,000 คน ถูกบังคับให้กลายเป็นผู้ลี้ภัยร่วมกับลูกหลานของพวกเขา ผู้ลี้ภัยมากกว่า 4.3 ล้านคน ถูกลงทะเบียนกับ UN และมากกว่า 1.7 ล้านคนไม่ได้ลงทะเบียน

หนึ่งในสามของผู้ลี้ภัยที่ลงทะเบียนอาศัยอยู่ใน 59 ค่ายผู้ลี้ภัยของ UN ในประเทศจอร์แดน, เลบานอน, ซีเรีย, ในเขตเวสแบงก์และในฉนวนกาซาของปาเลสไตน์ ผู้ลี้ภัยจำนวนมากยังคงอาศัยอยู่ในและรอบๆเมืองของเวสแบงก์และในฉนวนกาซาและประเทศเพื่อนบ้าน

ทั้งหมดของผู้ลี้ภัยในปี 1948และผู้ที่ย้ายออกจากข้างในนั้น ถูกออกกฎหมายเป็น “ผู้ที่ไม่มา” ดังนั้น 4 ล้านคนของผู้ลี้ภัยในปี 1948 ทุกวันนี้อยู่ภายนอก “แนวเขียว*” ทั้งที่ดินและทรัพย์สินของพวกเขาทั้งหมดที่อยู่ในอิสราเอลถูกโอนสิทธิ์ทั้งหมดไปยังประชาชนชาวอิสราเอล

ประชากรชาวอาหรับปาเลสไตน์ 250,000 คนจากประมาณหนึ่งล้านคนของอิสราเอลได้ย้ายออกจากข้างในนั้น ดังนั้นจึงถูกเรียกว่า “ผู้ที่ไม่มาปรากฏตัว” และถูกปฏิเสธสิทธิในทรัพย์สินของพวกเขาในช่วงก่อนปี 1948 ที่อยู่ภายในอิสราเอล

ถึงอย่างไรก็ตามรัฐได้ปฏิเสธสิทธิในการกลับไปยังบ้านและหมู่บ้านของพวกเขา แม้ว่าความจริงนั้นพวกเขาเป็นพลเมืองชาวอิสราเอล

*แนวเขียว หรือ Green line เป็นชื่อที่อ้างถึงแนวเส้นของข้อตกลงพาร์กในปี 1949



เรื่องโกหก: ยิวซื้อแผ่นดินจากอาหรับ

ในความจริง หลังจากสิ้นปี 1947 โยฮันนิสได้ดินแดนเพียง 6.59% จากดินแดนทั้งหมดของปาเลสไตน์

กองทุนชาวยิว(JNF)ประเมินว่า ดินแดนที่ได้มาจากคำสั่ง (ของ UN) เป็นเพียงแค่ 2 % ของรัฐอิสราเอล ซึ่งในจำนวนนั้น กองทุน JNF และเจ้าของส่วนตัวที่เป็นยิว ถือครองครอง 10% และเกือบทั้งหมด(เกือบ 90 %)ของผู้อยู่อาศัยในช่วงการสงบศึกปี 1949 เป็นของชาวปาเลสไตน์

มีการใช้กำลังให้ละทิ้งทรัพย์สินสมบัติ ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่าเท่ากับการบริการที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพื่อทำให้อิสราเอลเป็นรัฐขึ้นมาได้

ชุมชนยิว 370 ชุมชนถูกสร้างระหว่างปี 1948 และในช่วงต้นปี 1953 ซึ่ง 350 ชุมชนอยู่บนที่ดินของ“ผู้ที่ไม่มา” 10,000 ไร่ ค่า ฐุรกิจ และเสบียงอยู่ในมือของชาวยิว

ก่อนสงคราม ครั้งหนึ่งของสวนซีดริสมีชาวอาหรับเป็นเจ้าของ ในปี 1951 พลไม้จากดินแดนนี้นับเป็น 10% ของรายได้ จากเงินตราต่างประเทศของประเทศ ในช่วงต้นทศวรรษ 1950 เกือบ 95%เป็นส่วนมรดกของอิสราเอล 40,000 ไร่ ไร่ และ 10,000 สวนอื่นๆที่ไม่ใช่สวนซีดริสเป็นการขโมยที่ดินของชาวปาเลสไตน์

อิสราเอลลวมตื้อใช้ชุดกฎหมายจอมปลอมเพื่ออำพรางการปล้นแผ่นดิน ประกอบไปด้วย:

- ข้อกำหนดฉุกเฉินเกี่ยวกับทรัพย์สินของ “ผู้ที่ไม่มา”
- กฎหมายการได้มาซึ่งทรัพย์สินของ “ผู้ที่ไม่มา”
- ข้อกำหนดฉุกเฉินสำหรับการหาประโยชน์ใส่ตัวจากแผ่นดินที่ขาดการดูแล
- ข้อกำหนดฉุกเฉิน (พื้นที่เพื่อความมั่นคง)
- กฎหมายคำร้องขอที่ดินฉุกเฉิน
- กฎหมายอำนาจในการพิพินา (เกี่ยวกับการถ่ายโอนทรัพย์สิน)
- กฎหมายการได้มาซึ่งที่ดิน(ความสมเหตุสมผลและการชดเชย)

*ผู้ที่ไม่มา (Absentee) หมายถึง ชาวปาเลสไตน์ทั้งหมดที่ออกนอกประเทศไป ไม่ว่าจะเป็นการลี้ภัยหรือไม่ก็ตาม ทรัพย์สินที่ดินทั้งหมดจะถูกริบ และไม่มีสิทธิกลับเข้ามาอีก

+++++

การขโมยแผ่นดินปาเลสไตน์อย่างต่อเนื่อง

มีการยึดแผ่นดินปาเลสไตน์ไปเสริมอิสราเอลอีก 90 %

กองทุนยิว(JNF)สร้างบริษัทส่วนตัวในการซื้อที่ดินสำหรับประชาชนชาวยิวและเพื่อจุดประสงค์ของทุกวันนี้ 13% ของแผ่นดินอิสราเอลเป็นของกองทุน JNF และ JNF ไม่ให้ผู้ที่ไม่ใช่ยิวเช่าที่ดิน ประมาณ 80% ของดินแดนของ JNF ไม่ถูกซื้อ แต่ได้มาอย่างง่ายจากผู้ที่หนีในช่วงสงคราม 1948 และถ่ายโอนไปเป็นของกองทุน JNF เพื่อใช้เฉพาะชาวยิวเท่านั้น

“การไถ่ถอนที่ดิน (Redemption of land)” หมายถึงการไถ่ถอนจากอาหรับไปยังชาวยิว และยังคงดำเนินต่อไป บริษัทสาขาของกองทุน JNF (Himnuta) เกี่ยวข้องแม้กระทั่งกับ “การไถ่ถอน” ที่ดินในดินแดนที่ถูกยึดครอง

ในปี 1961 มีการตกลงว่า ที่ดินของJNF และที่ดินของรัฐที่ขโมยมา จะถูกจัดการโดยคณะบริหารที่ดินของรัฐบาลอิสราเอล (Israel Lands Administration (ILA)) และอยู่ภายใต้บางกฎเกณฑ์ที่ลวมตื้อโดยกองทุน JNF ในปี 1906 ยกตัวอย่างเช่น การปฏิเสธการใช้ ,การเช่า,การพิพินา,หรือการเข้าไปของบุคคลที่ไม่ใช่ยิว คณะบริหารที่ดินของรัฐบาลอิสราเอล(ILA) จัดการที่ดิน 92.6% ของที่ดินในอิสราเอล นอกจากนี้ทรัพย์สินของผู้ลี้ภัยนับเป็น 76% ของที่ดินของหมู่บ้านที่ยังคงอยู่ในอิสราเอล

JNF นิมนต์ว่า มันเป็นการ “ปลุกต้นไม้ใหม่” เพื่อ “สภาพแวดล้อม” ซึ่งในความจริงต้นไม้เหล่านี้ถูกปลุกอยู่บนหมู่บ้านชาวปาเลสไตน์ที่ถูกทำลาย

JNF ประกาศอย่างจริงจังว่า อย่างไรก็ตาม คราบข้อมูลทางประวัติศาสตร์ถูกสร้างขึ้นในสวนและป่าของ JNF สวนและป่าของ JNF จะอ้างชื่อหมู่บ้านชาวอาหรับที่ดั้งเดิมฐานอยู่ที่นั่นมาก่อน



สัญลักษณ์ของกองทุน JNF

การบริจาคเงินให้กองทุน JNF ผ่านเว็บไซต์

+++++

เรื่องโกหก: ประชาธิปไตยประเทศเดียวในตะวันออกกลาง

“นโยบายการแบ่งแยก” คือธรรมเนียมของระบอบการปกครองที่เป็นระบบการกดขี่และการมีอำนาจของกลุ่มเชื้อชาติหนึ่งเหนือกลุ่มอื่นๆ ขณะที่ “ชาวอาหรับอิสราเอล” สามารถลงคะแนนเสียงได้ แต่พวกเขาที่เป็นรองกว่าและเป็นคนกลุ่มน้อยทำให้ไม่มีความสำคัญ

กฎหมายการกลับเข้ามา (Law of return) ให้สิทธิความเป็นพลเมืองอย่างอัตโนมัติแก่ชาวยิวที่อยู่ในทุกๆที่ทั่วโลก ขณะที่สิทธิเหล่านี้ถูกปฏิเสธไปยังผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์และลูกหลานของพวกเขาซึ่งถูกบังคับหรือหนีจากความกลัวที่บ้านของพวกเขาจำนวน 750,000 คน และกลับกลายเป็นประเทศอิสราเอลในปี 1948

เมื่อพลเมืองชาวปาเลสไตน์ของอิสราเอล ต้องการให้รัฐของพวกเขาเป็นรัฐของพลเมืองทุกคน เป็นประชาธิปไตย และเป็นรัฐฆราวาส พวกเขาก็หาหลักฐานว่าตนเป็นอันตรายต่อรัฐ

กฎหมายพื้นฐานของอิสราเอลที่เกี่ยวกับเกียรติและสิทธิขั้นพื้นฐานของมนุษย์ เป็น “ประชาธิปไตยของชาวยิว(เท่านั้น)” แม้ว่า 24% ของประชากรไม่ใช่ยิว อิสราเอลให้คำจำกัดความตนเองว่าเป็นรัฐของยิวซึ่งรวมถึงชาวยิวทั่วโลกที่ไม่ใช่พลเมืองในรัฐยิว ไม่ใช่รัฐของพลเมืองที่แท้จริงที่อาศัยอยู่ในเวลานี้ (ซึ่งประกอบไปด้วยคนไม่ใช่ยิวนับล้านคน)

ที่ดินส่วนมากของอิสราเอลเป็นทรัพย์สินที่ไม่ใช่ของชาวอิสราเอล แต่เป็นของชาวยิวทั่วโลก คนที่ไม่ใช่ยิวอย่างพลเมืองชาวปาเลสไตน์ของอิสราเอล ถูกกีดกันโดย JNF ในการเข้าไปในที่ดินของรัฐและความเป็นเจ้าของที่ดิน(ประมาณ 90%ของรัฐ)

กฎหมายแห่งชาติของอิสราเอลห้ามพลเมืองชาวปาเลสไตน์ของอิสราเอลแต่งงานและอาศัยอยู่อย่างสามีภรรยาในอิสราเอล กับชาวปาเลสไตน์ที่มาจากดินแดนที่ถูกยึดครอง กฎหมายเดียวกันนี้ไม่มีผลบังคับใช้กับชาวยิวอิสราเอลซึ่งแต่งงานกับชาวยิวที่มาจากดินแดนที่ถูกยึดครอง กฎระเบียบที่คล้ายกันนี้เคยถูกเสนอในแอฟริกาใต้ในช่วงเวลาที่เกิดนโยบายการแบ่งแยกสีผิว เพียงแต่ถูกปฏิเสธจากศาลสูงสุดของประเทศ แต่กฎหมายแห่งชาติของอิสราเอลได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการจากศาลสูงสุดของอิสราเอลในปี 2006

“บุคคลใดที่ไม่ยอมรับอิสราเอลว่าเป็นรัฐของยิวและไซออนิสต์ จะไม่สามารถเป็นพลเมืองในประเทศนี้ได้” นาย Avigdor Lieberman รัฐมนตรีกลุ่การคุกคาม

นโยบายแบ่งแยกของอิสราเอล อะไรคือความหมายของคำว่า “รัฐยิว”

การดำเนินการในกรอบความคิด “ยิวและประชาธิปไตย” คือการสนับสนุนให้ออกกฎหมายที่แบ่งแยกและไม่ยุติธรรม เพื่อมาต่อต้านชาวอาหรับ

ผลการสำรวจในปี 2006 ปรากฏว่าสองในสามของชาวยิวอิสราเอลปฏิเสธการอาศัยอยู่ในอาคารร่วมกับชาวอาหรับ เกือบครึ่งไม่ยอมให้ชาวปาเลสไตน์อยู่ในบ้านของพวกเขา และ 40 % ต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนการย้ายถิ่นของพลเมืองชาวปาเลสไตน์

พรรคการเมือง Beiteinu ของอิสราเอล สนับสนุนการร่างขอบเขตของรัฐอิสราเอลซึ่งแยกพลเมืองชาวปาเลสไตน์ออกไป

หมู่บ้านชาวปาเลสไตน์จำนวนมาก ถูกฉวยโอกาสในการสถาปนาเป็นอิสราเอล หมู่บ้านชาวปาเลสไตน์เหล่านั้นไม่ถูกยอมรับโดยรัฐบาล ไม่ปรากฏในแผนที่ ดังนั้นจึงไม่ได้รับน้ำประปา ไฟฟ้า และถนน ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีอยู่ที่ชาวยิวแต่ไม่มีสำหรับชาวปาเลสไตน์ เป็นเหตุให้อาศัยอยู่อย่างแออัดอย่างรุนแรง

มากกว่า 50% ของเด็กอาหรับขาดสารอาหารและมากกว่า 44% ของครอบครัวชาวอาหรับนั้นยากจน จากจำนวน 20 เมืองในอิสราเอล อัตราการว่างงานสูงที่สุดอยู่ที่เมืองของชาวอาหรับ

เด็กชาวปาเลสไตน์ไปโรงเรียนที่ได้รับทุนสนับสนุนเพียงเศษเสี้ยวหนึ่งของกองทุนที่ให้กับโรงเรียนชาวยิว ตำราเรียนของโรงเรียนอิสราเอลบรรยายว่าชาวอาหรับเป็นพวัก้อยกว่า, ล้าหลัง, หัวรุนแรง, และไม่มีศีลธรรม

ศาลสูงสุดของอิสราเอลออกกฎหมายการทำลายทางการเมืองของนักกิจกรรมชาวปาเลสไตน์ ยึดที่ดินของชาวปาเลสไตน์ ทำลายบ้านเรือนชาวปาเลสไตน์ และใช้ชาวปาเลสไตน์เป็นโสมนุษย์



Fenced-off water pump at unrecognized village



Destroying Bedouin home in the Negev



Stopped on the way to school



Stealing more land